

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ- ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Ν. ΑΧΑΪΑΣ

ΕΡΩΤΗΣΗ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

Θέμα: «Προσφυγή στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ με αίτημα τη Σύσταση Ποινικού Δικαστηρίου εκδίκασης της Γενοκτονίας των Χριστιανικών Πληθυσμών της Μικράς Ασίας»

Η 19^η Μαΐου, ορίστηκε από τη Βουλή των Ελλήνων το 1994, ως ημέρα μνήμης της γενοκτονίας των Ελλήνων της περιοχής του Πόντου στη Μικρά Ασία. Η εξάλειψη των Χριστιανών Ελλήνων από την περιοχή αυτή χρονολογείται σε χιλιετίες, ήταν μέρος μιας ευρύτερης, εσκεμμένης καμπάνιας που στόχευε στην εξάλειψη των χριστιανών από το γεωγραφικό χώρο που σήμερα υπάρχει η σύγχρονη Τουρκία. Η Γενοκτονία, η οποία έλαβε χώρα κυρίως μεταξύ του 1909 και του 1923, ξεκίνησε από την Οθωμανική ομάδα γνωστή ως «Επιτροπή για την Ένωση και την Πρόοδο» και ολοκληρώθηκε υπό τον Μουσταφά Κεμάλ (Ατατούρκ, «πατέρας των Τούρκων»), ο οποίος ίδρυσε το Τουρκικό κράτος. Δεν είναι υπερβολή να σημειωθεί, όπως τόνιζε κι ο αείμνηστος καθηγητής Τουρκολογίας Νεοκλής Σαρρής, ότι Σύγχρονη Τουρκία χτίστηκε στα θεμέλια της γενοκτονίας των Χριστιανών της Μικράς Ασίας, κυρίως δε των Ελλήνων, Αρμενίων και Ασσυρίων. Υπολογίζεται ότι άνω των τριών εκατομμυρίων Χριστιανών εξολοθρεύτηκαν από τους Νεότουρκους και τους Κεμαλιστές.

Στην πραγματικότητα, για πάνω από μια δεκαετία λάμβανε χώρα μία εσκεμμένη και προγραμματισμένη γενοκτονική βία: οι μαζικές δολοφονίες (συγκρίσιμη σε αριθμό και τη συστηματικότητα με τη δολοφονία των Εβραίων και άλλων εθνοτήτων κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου), την καταστροφή του υλικού και των αποδείξεων για την χιλιετή ύπαρξη των διαφόρων χριστιανικών κοινοτήτων (εκκλησίες, σχολεία, νεκροταφεία κλπ), η μαζική κλοπή των σπιτιών και των περιουσιών των θυμάτων, και ο ανηλεής και συνεχής διωγμός όσων γλύτωναν το θάνατο.

Στις 24 Απριλίου είναι η ημέρα μνήμης της Γενοκτονίας των Αρμενίων. Η γενοκτονία των Αρμενίων ήταν μόνο η αρχή και συνεχίστηκε με την γενοκτονία των Ασσυρο – Χαλδαίων, και των Ελλήνων. Διότι ήταν μία συλλογική και ολική προσπάθεια εξόντωσης κάθε μη μουσουλμανικού πληθυσμού στην επικράτεια της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Και να διευκρινισθεί όταν λέμε ότι ήταν μόνο η αρχή, πρέπει να καταστεί σαφές το γεγονός ότι οι προσπάθειες της Τουρκίας συνεχίζονται ακόμα και τώρα. Ας σκεφθούμε απλά ότι και σήμερα με τον ποινικό της κώδικα τιμωρεί με δέκα χρόνια φυλάκισης οποιαδήποτε αναφορά στη Γενοκτονία των Αρμενίων! **Είναι πολύ σημαντικό να γνωρίζουμε ότι η Τουρκία προσπαθεί να εξοντώσει συστηματικά κάθε αρνητικό στοιχείο γι αυτήν.**

Οι χριστιανικές κοινότητες στις αρχές του 20^{ου} αιώνα ήταν πολυάριθμες. Εκτιμάται ότι στη Μικρά Ασία σχεδόν το 1/3 του πληθυσμού ήταν Χριστιανοί στις αρχές του 20^{ου} αιώνα. Πέραν των Ελλήνων και των Αρμενίων, πρέπει να αναφερθούν και οι Ασσύριοι, ένας πανάρχαιος λαός, ο οποίος σχεδόν αφανίσθηκε ολότελα από τον Τουρκικό φασισμό, γιατί τέτοιο ήταν το καθεστώς των Νεότουρκων και του Κεμάλ αργότερα. Είναι πολύ σημαντικό να αναφερθεί ότι ο Κεμάλ και οι Νεότουρκοι θεωρούνται από πολλούς μελετητές ως οι πρωτοπόροι της φασιστικής ιδεολογίας και των βίαιων μεθόδων διώξεων αυτής. Κι αυτό διότι ο Κεμάλ προηγήθηκε τόσο του Μουσολίνι όσο και του Χίτλερ. Ο Γερμανός συγγραφέας Στέφαν Ιχρικ από το Πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ, έγραψε ένα βιβλίο με τίτλο «Ο Ατατούρκ, στη φαντασία των Ναζί». Ο συγγραφέας αναφέρει πως ο Χίτλερ είχε μελετήσει τη δράση του Κεμάλ κατά τον Μικρασιατικό πόλεμο και είχε επηρεαστεί δραματικά από τον τρόπο με τον οποίο ο σφαγέας του Ελληνισμού – και όχι μόνο – «καθάρισε κάτι ενοχλητικές μειονότητες» που ζούσαν, επί δεκάδες

αιώνες στα εδάφη που σήμερα ανήκουν στην Τουρκία. Όπως αναφέρει ο συγγραφέας: «**Χίτλερ και Γκέμπελς θαύμαζαν τον Κεμάλ** για την ικανότητά του να καταστήσει πραγματικότητα το «εθνικιστικό τους όνειρο».

Οι **στενοί στρατιωτικοί δεσμοί μεταξύ Γερμανίας και Τουρκίας κατά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο**, έπαιξαν επίσης τον ρόλο τους, όπως και η κοινή μοίρα των ηττημένων που υπέστη τόσο η Γερμανία, όσο και η Τουρκία, μετά το πέρας του πολέμου αυτού. Έτσι στα μάτια των Ναζί-Γερμανών, η νίκη των Τούρκων κατά των Ελλήνων και η τακτική της εθνοκάθαρσης που ακολούθησε ο Κεμάλ, αποτελούσαν οδηγό, **καθοδήγηση για το πώς και αυτοί όφειλαν να κινηθούν** στην προσπάθεια αποκατάστασης του πρότερου μεγαλείου. Όχι τυχαία, ο συγγραφέας **μελετά συγκριτικά τις γενοκτονίες** που διέπραξαν οι Τούρκοι, με πρωτεργάτη τον Κεμάλ, με το Ολοκαύτωμα των Εβραίων από τον Χίτλερ και **καταλήγει στο συμπεράσματα πως τα κοινά σημεία είναι υπερβολικά πολλά για να αγνοηθούν**: «Ο Κεμάλ αποτέλεσε τον πρώτο «φύρερ» του 20ου αιώνα, πριν καν ο Χίτλερ φανταστεί, καν, πως θα μπορούσε να φέρει τον τίτλο. Ο ίδιος έλαβε τον τίτλο «Ατατούρκ» (πατέρας των Τούρκων), ο οποίος είναι σαφώς **παραπλήσιος** με τους αντίστοιχους τίτλους του Χίτλερ (Φύρερ) και του Μουσολίνι (Ντούτσε). Ο ίδιος ο Χίτλερ, μιλώντας στις αρχές της δεκαετίας του 1920, περιγράφει τον Κεμάλ ως ένα «**φωτεινό αστέρι στο σκοτάδι της εποχής μας**». Το 1938 ο Χίτλερ έλεγε: «Ο Κεμάλ ήταν ο δάσκαλος. Ο Μουσολίνι ήταν ο πρώτος του μαθητής και εγώ ο δεύτερος».

Τι δεν μπορεί να γίνει

Το **Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο** (ΔΠΔ, *International Criminal Court*, ακρωνύμιο: ICC ή ICCt) είναι το μόνιμο δικαστικό όργανο, αρμόδιο για την ποινική δίωξη προσώπων για το έγκλημα της γενοκτονίας, εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας και εγκλήματα πολέμου.

Σύμφωνα με το Καταστατικό του, το ΔΠΔ ασχολείται με τις προαναφερόμενες κατηγορίες διεθνών εγκλημάτων σε καταστάσεις όπου τα κράτη είναι «ανίκανα» ή «απρόθυμα» να το πράξουν οι ίδιοι. Η περίπτωση της Τουρκίας σε σχέση με τη Γενοκτονία των Χριστιανικών Πληθυσμών της Μικράς Ασίας ανήκει φυσικά στην περίπτωση των «απρόθυμων». Ορίζεται επίσης από το καταστατικό, ότι το δικαστήριο έχει δικαιοδοσία για εγκλήματα μόνο εφόσον διαπράττονται στην επικράτεια ενός κράτους μέρους ή εάν έχουν διαπραχθεί από υπήκοο κράτους-μέλους του Καταστατικού της Ρώμης. Εδώ υπάρχει δυστυχώς κώλυμα για την περίπτωση της Τουρκίας, καθόσον οι «δημοκράτες» Τούρκοι δεν έχουν υπογράψει τη συμμετοχή τους στο Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο. **Κάτι ξέρουν και φυλάγονται...**

Το ίδιο το καταστατικό του ΔΠΘ όμως ορίζει πως υπάρχει και μία εξαίρεση που «τακτοποιεί» όσες χώρες είναι «απρόθυμες» να αναγνωρίσουν τα ΕΓΛΗΜΑΤΑ τους και αδιαφορούν... Η Εξαίρεση λοιπόν στο Καταστατικό του ΔΠΘ ορίζει πως: «το ΔΠΔ μπορεί επίσης να έχει δικαιοδοσία επί τελεσθέντων εγκλημάτων, αν η δικαιοδοσία του αυτή εγκριθεί από το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών».

Αν λοιπόν εγκριθεί το αίτημα από το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, τότε το ΔΠΘ αναλαμβάνει την υπόθεση. **Ωστόσο υπάρχει ένας σκόπελος κι αυτός δεν είναι άλλος ότι το ΔΠΘ αναλαμβάνει υποθέσεις για διεθνή εγκλήματα που τελέστηκαν από την ημερομηνία ίδρυσης του και μετά, δηλαδή μετά το 1992.** Άρα δεν θα μπορούσε να εκδικάσει την δεύτερη (σε αριθμό θυμάτων) μεγαλύτερη γενοκτονία στην Ευρωπαϊκή Ιστορία, πρώτη όμως χρονολογικά, αφού οι Χριστιανοί της Μ. Ασίας δολοφονήθηκαν κυρίως μεταξύ των ετών 1909 έως το 1923.

Η γενοκτονία των Αρμενίων, των Ελλήνων και των υπολοίπων Χριστιανών όμως είναι ήδη η αιχμή του δόρατος για τις γενοκτονίες **που δεν έχουν αναγνωρισθεί ακόμα από τον ίδιο τον θύτη**. Ιδίως χάρη στον αγώνα για την

αναγνώριση της γενοκτονίας των Αρμενίων, ξένα κράτη και πολίτες μπήκαν στη διαδικασία «διόρθωσης» που είναι τόσο σημαντική. Διότι η αναγνώριση από τα άλλα κράτη δεν είναι το παν, αλλά μόνο και μόνο το πρώτο στάδιο του αγώνα. Για να περάσουμε στο δεύτερο στάδιο, η ποινικοποίηση της μη αναγνώρισης, ιδίως εντός της χώρας-θύτη, όπως έγινε στη Γερμανία μετά το 1945 κυρίως με τη διαδικασία γνωστή ως Denazification (Αποναζιστικοποίηση).

Στο σημείο αυτό υπάρχει μια ουσιαστική διαφορά των Νεότουρκων και των Κεμαλιστών με τους εγκληματίες του 2^{ου} Παγκοσμίου Πολέμου. Αυτή είναι ότι οι τελευταίοι **δικάστηκαν και καταδικάστηκαν από Διεθνές Δικαστήριο** για τα εγκλήματα τους. Αν είχαν κερδίσει τον πόλεμο οι Γερμανοί όμως, τότε καμία γενοκτονία δεν θα είχε αναγνωρισθεί. Είναι σωστό συνεπώς οι εκατομμύρια δολοφονημένοι Χριστιανοί της Μικράς Ασίας να μην δικαιωθούν ποτέ επειδή ο θύτης, ο κατά συρροή δολοφόνος κέρδισε των πόλεμο;

Κάποιοι άνθρωποι ίσως να μην είναι ακόμα έτοιμοι να περάσουν στο στάδιο της αποδοχής μιας τραγικής αλήθειας όπως η αποδοχή ότι οι πρόγονοι τους τέλεσαν σε μαζική κλίμακα εγκλήματα που μετριοούνται στα εκατομμύρια, δηλαδή μια Γενοκτονία. **Γι αυτό είναι σημαντικό να δικαστούν ακόμη και μετά θάνατον οι πρωταίτιοι της Γενοκτονίας των Χριστιανών της Μικράς Ασίας και συνεπώς των Αρμενίων, των Ελλήνων και των Ασσυρίων.**

Μια τέτοια Δικαστική Απόφαση θα καταδείξει με εμβληματικό τρόπο την αλήθεια που η Τουρκία κρύβει και αρνείται. Θυμηθείτε ότι οι Γερμανοί πολίτες αρνούσαν πριν τη Δίκη της Νυρεμβέργης ότι το Ολοκαύτωμα των Εβραίων και των υπολοίπων μαζικώς δολοφονηθέντων ανθρώπων συντελέσθηκε ποτέ. Κάποιοι έλεγαν δε ότι δεν το ήξεραν. Όταν όμως παρουσιάσθηκαν επισήμως στην ακροαματική διαδικασία τα πειστήρια, τότε όλα άλλαξαν και η πλειονότητα του Γερμανικού λαού αποδέχτηκε αυτό που ουσιαστικά ήθελε να κρύβει. **Και μετά την παραδοχή ήρθε η συγγνώμη προς τα θύματα και τους συγγενείς τους. Και μετά ήρθε η αλλαγή της πολιτικής σκέψης.** Έγινε πράξη δηλαδή ο αρχικός στόχος του Denazification. Το ίδιο πρέπει να συμβεί και στην Τουρκία.

Μόνον αν γίνει αυτό θα υπάρξει αληθινός εκδημοκρατισμός στη χώρα αυτή, μόνο τότε θα πάψει η συνεχής τουρκική επεκτατική πολιτική. Μόνον τότε το Τουρκικό κράτος θα πάψει τους διωγμούς και στο εσωτερικό του.

Πρέπει λοιπόν έστω και μετά από σχεδόν 100 χρόνια να γίνει μία τέτοια δίκη, η οποία θα αποδείξει σε όλο τον κόσμο τι συνέβη.

Η γενοκτονία δεν είναι απλώς ένα έγκλημα, αλλά ένα έγκλημα κατά της Ανθρωπότητας. Μόνο έτσι, σιγά σιγά τα κράτη μέσω των λαών τους συνειδητοποιούν ότι δεν μπορούν να παραμένουν ουδέτερα σε τέτοιου τύπου θέματα. Αλλιώς όπως συμβαίνει συχνά σήμερα με την Τουρκία παίρνουν το μέρος του θύτη. Και ο θύτης συνεχίζει σε Συρία, Κύπρο, Θράκη, Αιγαίο και πάει λέγοντας.

Πως θα γίνει ένα τέτοιο δικαστήριο όμως;

Επειδή όπως αναφέρθηκε παραπάνω το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο εκδικάζει υποθέσεις γενοκτονιών και εγκλημάτων πολέμου μετά το 2002, πρέπει να βρεθεί μια νέα φόρμουλα. Καμία Ελληνική Κυβέρνηση δεν θα λύσει ποτέ τα εθνικά μας θέματα όσο η Τουρκία διαπνέεται από το ίδιο πνεύμα σοβινισμού και φασισμού που έχει σχεδόν αναλλοίωτο από τη Μάχη του Ματζικέρτ έως τα σήμερα. Είμαι βέβαιος ότι το γνωρίζετε.

Ο πόλεμος μαζί τους επίσης δεν είναι βιώσιμη λύση ακόμη κι αν η Ελλάδα ήταν υπερδύναμη, καθότι θα προκαλούσε ακόμη μεγαλύτερο φανατισμό και λατρεία προς τον «Ηγέτη»!

Η μόνη λύση είναι ο εκδημοκρατισμός του Τουρκικού λαού. Το πρώτο βήμα όπως όλοι οι λογικοί άνθρωποι πια έχουν συνειδητοποιήσει δεν είναι η ένταξη τους στην ΕΕ, καθώς οι Τούρκοι αντί να υιοθετήσουν τις Ευρωπαϊκές αξίες, προσπαθούν με κάθε τρόπο να επιβάλλουν στην ΕΕ τις Τουρκικές αξίες...

Η λύση είναι συνεπώς το ξερίζωμα του φασισμού από την Τουρκική ψυχосύνθεση. Αυτό θα συμβεί μόνο εφόσον ο μέσος Τούρκος συνειδητοποιήσει ότι η Τουρκική Ιστορία είναι βαμμένη με το αίμα εκατομμυρίων αθώων, ανδρών, γυναικών, παιδιών και γερόντων. Ένα λουτρό αίματος γεμάτο μαζικές δολοφονίες, πορείες θανάτου, σκλαβιά, εξανδραποδισμούς, διωγμούς, βίαιους εξισλαμισμούς, δημιουργία γενίτσαρων, πυρπολήσεις και λεηλασίες χωριών και πόλεων, καταστροφές μνημείων, ναών και πολιτισμών.

Τα στοιχεία είναι όλα εκεί και περιμένουν να μελετηθούν από ιστορικούς και νομικούς έτσι ώστε να συσταθεί ο φάκελος της υπόθεσης. Η Ελλάδα πρέπει όμως να προσφύγει ΤΩΡΑ στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ με αίτημα τη Σύσταση Ειδικού Διεθνούς Δικαστηρίου για τη Γενοκτονία των Χριστιανικών Πληθυσμών της Μικράς Ασίας.

Είμαι δε πολύ αισιόδοξος ότι τόσο η νέα ηγεσία των ΗΠΑ όσο και η Ρωσία θα τείνουν ευήκοον ους εντός του Συμβουλίου Ασφαλείας. Όσον για την Αγγλία και τη Γαλλία, οι ίδιες έχουν πλέον πολύ καλούς λόγους μετά από 100 χρόνια να έρθουν αντιμέτωπες με την εξιλέωση της τότε πολιτικής τους αντιφατικότητας. Η Τουρκία του σήμερα έχει πολλούς λόγους να είναι από ενοχλητική έως επικίνδυνη για όλα τα Μόνιμα μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας.

Ας δούμε την πραγματικά μεγάλη εικόνα επιτέλους. Η Τουρκία ανησυχεί για πολλά πράγματα: Συρία, Κούρδοι, Ιράν, Κύπρο, σχέσεις με Ρωσία & ΗΠΑ κλ.π.

Ένα όμως θέμα κυριολεκτικά το τρέμει: το πόσο... Τούρκοι είναι οι Τούρκοι. Φοβάται ακόμη και γι αυτούς της Κεντρικής και Δυτικής Μικράς Ασίας μην ανακαλύψουν τις ρίζες και το παρελθόν τους. Γι αυτό και απαγορεύει με νόμο την όποια αναφορά αμφισβήτησης της Τουρκικής Ιστορίας ακόμη και σε μυθιστορήματα ή εφημερίδες.

Κατόπιν των ανωτέρω, ερωτάται ο κ. Υπουργός:

1. Θα προβείτε σε προσφυγή προς το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ με την οποία να ζητάτε τη σύσταση Ειδικού Ποινικού Δικαστηρίου για τη εκδίκαση εγκλημάτων κατά της ανθρωπότητας και της Γενοκτονίας των Χριστιανικών Πληθυσμών της Μικράς Ασίας από τους Νεότουρκους και τους Κεμαλιστές πρωταίτιους;
2. Προτίθεται το υπουργείο εξωτερικών να αναθέσει σε έγκριτο νομικό γραφείο διεθνούς κύρους σε συνεργασία με εξειδικευμένα διπλωματικά στελέχη του Υπουργείου Εξωτερικών και Καθηγητές Ιστορίας τη μελέτη και συγκρότηση του σχετικού φακέλου;
3. Θα αποτελέσει κεντρικό σημείο αναφοράς εφεξής για την Ελληνική εξωτερική πολιτική η ανάδειξη των Γενοκτονιών των Χριστιανικών πληθυσμών της Μικράς Ασίας, έτσι ώστε να καταλάβουν και οι ξένοι διπλωμάτες από πού πηγάζουν αληθινά οι σημερινές επιδιώξεις και στόχοι της Τουρκίας;

4. Χωρίς τη διαδικασία «Από-φασιστοποίησης» της Τουρκίας, η Ελλάδα δεν θα ηρεμίσει ποτέ. Θα προβεί η Ελλάδα σε άτυπη, συνεχή κι ενδεδειγμένη ενημέρωση των συμμάχων μας για να καταλάβουν τι πρέπει να αλλάξει στην Τουρκία, έτσι ώστε να ηρεμήσει η ανατολική Μεσόγειος;

Ο ερωτών βουλευτής

Νίκος Ι. Νικολόπουλος

Πρόεδρος του Χριστιανοδημοκρατικού Κόμματος Ελλάδος